



Arrest

nr. 195 537 van 24 november 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA
Quai de l'Ourthe 44/1
4020 LIEGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 november 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van dezelfde overheid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking van 24 augustus 2017 waarbij de zaak wordt toegewezen aan een Nederlandstalige kamer.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de terechtzitting van 22 september 2017 waarbij de behandeling van de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 6 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 4 juli 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt door de verzoekende partij aangevuld op 10 januari 2013.

1.2. Voormelde aanvraag wordt op 28 november 2013 onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde). Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de verzoekende partij kennis neemt op 16 december 2013 en waarvan de motieven als volgt gaan:

*"A., K. (...) (R.R.: (...))
ook gekend als: A., H. (...)
nationaliteit: Rusland (Federatie van)
geboren te B. (...) op (...)1952
laatst gekende adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het feit dat betrokkene sinds 29.04.2008 in België zou verblijven; zij de aandacht zou willen vestigen op haar poging tot een naadloze integratie in België; betrokkene zich bewust zou zijn van het feit dat haar integratie van de kennis van één van de nationale talen zou afhangen en zij daarom zou hebben besloten om Franse lessen te nemen en zij deze lessen eerst in een VZW 'Lire et Ecrire' zou hebben gevolgd en zij daarna in VZW 'Active' de lessen zou hebben gevolgd; betrokkene sociale banden en duurzame lokale verankering in België zou hebben en zij ter staving attestations de fréquentations, een attestation d'inscription dd. 30.03.2012, een attestation dd. 12.06.2012 en foto's van zichzelf tijdens de Franse cursus en attestations van het Centre Public d'Action Sociale de Verviers voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar eerste asielaanvraag, ingediend op 05.05.2008, werd afgesloten op 25.09.2009 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Haar tweede aanvraag, ingediend op 09.02.2012, werd afgesloten op 29.02.2012 met de beslissing 'afstand van zijn asielaanvraag' bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Haar derde procedure, ingediend op 25.10.2012, werd afgesloten op 29.10.2012 met de beslissing 'Weigering van in overwegingname van een asielaanvraag' door de Dienst Vreemdelingenzaken, haar dezelfde dag betekend.

De duur van de procedures – namelijk minder dan één jaar en vijf maanden voor de eerste aanvraag, minder dan één maand voor de tweede procedure en vijf dagen voor de derde aanvraag – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name de vermelding van haar medische problemen en de toegevoegde notification d'une decision d'aide sociale dd. 10.12.2012) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het staat betrokkene steeds vrij een nieuwe aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Bijna elke migrant – zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers – de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie)."

1.3. De gemachtigde neemt op 28 november 2013 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de verzoekende partij kennis neemt op 16 december 2013.

De tweede bestreden beslissing gaat als volgt:

**"ORDRE DE QUITTER LE TERRITOIRE
BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

Nom, prénom/Naam, voornaam:	A., K. (...)
date de naissance/geboortedatum :	(...)1952
lieu de naissance/geboorteplaats:	B. (...)
nationalité/nationaliteit:	Rusland (Federatie van)

qui prétend être connue également à l'OE sous le nom de A., H. (...)

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als A., H. (...)

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen, sauf si elle possède les documents requis pour s'y rendre, wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

dans les 30 (trente) jours de la notification de décision.
binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

MOTIF DE LA DECISION :

REDEN VAN DE BESLISSING:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, elle demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2: L'intéressée n'est pas en possession d'un passeport valable.

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel, dat enkel is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, haalt de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet *"in combinatie met de instructie van 19.7.2009"*, van *"het algemene principe van goed bestuur"*, van het voorzichtigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). Eveneens wordt aangevoerd dat een manifeste beoordelingsfout werd begaan. Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij ook de schending aanvoert van het beginsel van non-discriminatie.

Het middel wordt als volgt weergegeven in het verzoekschrift:

"UITEENZETTING VAN DE MIDDELEN

1. Schending van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van artikel 9bis van de wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzonderheid zijn artikelen 9bis en die 62 in combinatie met de instructie van 19.7.2009 worden gelezen; de overtreding van de algemene rechtsprincipes en meer bepaald, het algemene principe van goed bestuur, het principe van voorzichtigheid, rechtszekerheid evenals van de kennelijke beoordelingsfout en artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;.

Aangezien de Wet betreffende de motivatie van de administratieve akten stelt dat:

"Art. 2.

De administratieve akten van de administratieve overheid bedoeld door het artikel een moeten het voorwerp uitmaken van een formele motivatie

Art. 3.

De geëiste motivatie bestaat uit de aanduiding, in de akte, van de consideratie in rechten en feiten die ten gronde zijn van de beslissing.

Ze moet adequaat zijn";

Dat krachtens deze schikkingen, een administratieve akte dus onwettelijk is indien hij niet formeel gemotiveerd is of indien hij geen ten gronde pertinente motieven inhoud, die vast staan en aanvaardbaar zijn;

Dat het, het geval is van de betwiste beslissing en dat wegens diverse punten;

Dat de motivatie van de ondernomen beslissing zich steunt op gegevens die niet volledig overeenstemmen en nagezien werden;

De motivatie van de betreden beslissing is vrij stereotiep;

Aangezien dat de tegenpartij van mening is dat in functie van de argumenten die door de verzoekende partij naar voren worden gebracht, acht deze het wenselijk dat zijn aanvraag in het licht van het criterium 2.8A van de instructies van 19.07.2009 wordt geanalyseerd;

Dat deze instructies werden geannuleerd;

Dat daarom, de grondgedachte moet van toepassing zijn;

Dat dit principe wil dat de Staatssecretaris voor het asielrecht en Migratie enig op dit gebied bevoegd is;

Dat hij over een brede discretionaire macht beschikt;

Dat zelfs wanneer in zijn arrest n° 215.571 van 5 oktober 2011, de Raad van State echter van mening was dat is de toepassing van deze instructie als dwingende regel, waar ten opzichte van de verweerder niet meer over geen enkele beoordelingsmogelijkheid beschikt, in strijd met de discretionaire macht waarover deze op basis van het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 beschikt en toevoegt aan de wet, stelt de verzoekende partij voorts slechts, op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken, in zijn statistieken van toekenning van verblijfsvergunning¹, dezelfde criteria vast die, volgens het arrest van de Raad van State, de discretionaire macht van de Belgische Staat zouden beperken, gebruikt om van dergelijk toe te staan verblijfsvergunning;

Dat, diensgevolge, het, in strijd met het beginsel van rechtszekerheid, om te zeggen zou zijn dat deze criteria de discretionaire macht van de tegenpartij beperken terwijl deze van elke burger ter beschikking stelt de statistieken waarin deze zogenaamde beperkende criteria worden beschreven;

Dat anders gezegd, niet meer het gaat er niet om discretionair maar van willekeurig te kunnen aangezien de Belgische stand niet verplicht zou zijn om zijn beslissing ten opzichte van objectief meetbare elementen te motiveren en waarvan men zich kan afwachten (gelet op de statistieken ter beschikking gesteld van iedereen) dat zij voor elke vraag van regelen, op grond van het beginsel van non-discriminatie zijn toegepast;

Aangezien dat men een motivatie vaststelt die voor de verschillende redenen wordt gestereotypeerd, die de verzoekende partij in zijn aanvraag van regelen 9 bis heeft aangevoerd;

Dat immers, voor de verschillende redenen aangevoerd, ziehier de motivatie die men terugvindt; "De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtig tot verblijf niet kan indien via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland"

Dat het daar gaat om een motivatie van volkomen abstracte en algemene natuur zonder de mogelijkheid voor de verzoekende partij om precies te weten waarom in zijn geval, het criterium niet beslissend is geweest;

Dat, betreffende de aangevoerde elementen (perfecte kennis van het Frans namelijk, de sociale banden, de lengte van zijn verblijf van meer dan 3 jaar en vier maand op Belgisch grondgebied evenals duur van de procedure), de verzoekende partij niet in staat is om met nauwkeurigheid te weten waarom dit element geen buitengewone omstandigheid zijn;

Dat immers, voor de verschillende redenen aangevoerd, de tegenpartij zich ertoe beperkt om tegenover te stellen dat het er gaat niet om buitengewone omstandigheid of dat deze elementen over de gegrondheid van het dossier gaat;

Dat echter, de motivatie ten doel heeft van zijn substantie het heel belang van het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 te ontdoen dat het begrip buitengewone omstandigheid zonder ze te bepalen heeft ingevoerd;

Dat deze buitengewone omstandigheid, die niet wettelijk worden bepaald, geen omstandigheden van overmacht zijn.

Dat dientengevolge, het aan de tegenpartij, in het belangrijk geval, is om het buitengewone karakter van de omstandigheden te waarderen die door het buitenland worden aangevoerd, met dien verstande dat de behandeling van de vraag onder twee aspecten, die van de ontvankelijkheid en die van de gegrondheid, geenszins uitsluit dat hetzelfde feit zowel een buitengewone omstandigheid die de invoering van de aanvraag in België toelaat als een reden die de toekenning van de verblijfsvergunning rechtvaardigen;

Dat als de Minister of zijn vertegenwoordiger, in het onderzoek naar de buitengewone omstandigheden, over een zeer brede beoordelingsmacht beschikt waardoor Uw advies zich kan vervangen, er niet minder erover verplicht is om zijn beslissing te motiveren en om het te rechtvaardigen rekening houdend met alle elementen eigen aan het geval dat hem wordt voorgelegd;

Dat de bewering volgens dewelke „ de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtig tot verblijf niet kan indien via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland“, een motivatie van volkomen abstracte en algemene natuur zonder de mogelijkheid voor bestuur om precies is te weten waarom in zijn geval, de criteria niet beslissend zijn geweest;

*Dat bovendien, een dergelijke motivatie het begrip buitengewone omstandigheden aan de enige gevallen van „de overmacht“ aanzienlijk, dat wil zeggen de gevallen vermindert waar het onmogelijk voor de verzoekende partij zou zijn om zijn aanvraag in te dienen in zijn land van herkomst;
Dat echter Uw Raad het, herhaaldelijk heeft verzekerd, dat de buitengewone omstandigheden niet worden beperkt tot de gevallen van de overmacht;*

Dat de verzoekende partij, bijgevolg, is verplicht om vast te stellen dat in het huidige geval, de tegenpartij helemaal niet heeft geantwoord op het argument om te weten waar in deze elementen geen buitengewone omstandigheid op basis van het artikel 9bis vormen;

Dat deze zin gestereotypeerd geen voldoende motivatie bevat om de verzoekende partij het mogelijk te maken om kennis van de redenen te nemen die hem het recht aan het verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 weigert;

Aangezien dat er derhalve is om met alle elementen van soort rekening te houden en om de aanvraag zoals een aanvraag te analyseren op basis van het artikel 9bis;

Dat echter de tegenpartij de elementen van integratie niet in overweging heeft genomen die door de verzoekende partij worden bewezen;

Dat het niettemin nodig is om deze elementen in overweging te nemen, hetgeen niet door de tegenpartij heeft gedaan;

Dat de elementen vervat in de vraag aan verwaandheid de inspanningen bewijzen die door de verzoekende partij met het oog op zijn integratie worden geleverd;

Dat in het onderhavige geval, de verzoekende partij 5 jaar en 8 maand van verblijf in België samenvoegt;

Dat zij perfect in onze samenleving wordt geïntegreerd;

Dat zij zich in juist en begrijpelijk een het Frans uitspreekt;

Dat zij een betrekkelijk belangrijke kring van de vrienden en kennis is ontstaan;

Dat zij zeer door zijn omgeving wordt beoordeeld;

Dat het nodig is om haar verblijf te regelen en uitgaande van de betwistbare beslissing annuleren;

Dat er dus overtreding van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is;

Dat nochtans deze elementen aan verwaandheid de inspanningen bewijzen die door de verzoekende partij met het oog op zijn integratie worden geleverd;

Dat de verzoekende partij zijn wil van integratie, zijn duurzame verankering heeft bewezen;

Dat de verzoekende partij zelfs om zich komt ervan afvragen of de tegenpartij de documenten heeft gelezen die bij de aanvraag worden gevoegd, aangezien de structuur van de beslissing de argumenten herneemt die naar voren worden gebracht in de aanvraag van de verzoekende partij precies in dezelfde volgorde zonder één keer naar de bijgevoegde documenten te verwijzen;

*Dat bijgevolg, het nodig is om tot de overtreding van het artikel 9bis en artikel 62 van de wet van de wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen te besluiten, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;
Er is een overduidelijke schending van het artikel 9bis van de vreemdelingenwet;*

Gezien de verschillende aangehaalde elementen dient de genomen betwiste beslissing geschorst en vernietigd te worden."

3.2. De Raad merkt op dat, luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is.

Voor wat betreft de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van deze bepaling, zonder evenwel aan te geven op welke wijze deze door de bestreden beslissing wordt geschonden. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.3. In de rechtspraak wordt doorgaans geen toepassing gemaakt van "het" algemeen beginsel van behoorlijk bestuur als zelfstandige rechtsnorm maar van diverse beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekende partij laat na te expliciteren welke andere dan voormelde beginselen van behoorlijk bestuur zij nog geschonden acht. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.4. De Raad wijst erop dat de belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, erin bestaat dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140). De artikelen 2 en 3 van voormelde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat zij pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Hetzelfde kan worden gesteld voor wat betreft artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische en feitelijke redenen aan op grond waarvan zij is genomen. Zo wordt vooreerst verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en wordt vermeld dat de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard omdat verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond waarom zij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoekende partij voert aan dat deze motivering van volkomen "abstracte en algemene" aard is. Zij stelt dat de stereotiepe conclusie in de bestreden beslissing niet toelaat om kennis te hebben van de precieze redenen waarom de aangehaalde elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen

worden aanvaard. Met name is zij op grond van de weergegeven motieven niet in staat om te begrijpen waarom haar kennis van het Frans, haar sociale banden, de lengte van haar verblijf in België van meer dan drie jaar en vier maanden en de duur “*van de procedure*” geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken. Verzoekende partij benadrukt nog dat, gelet op de ruime beoordelingsbevoegdheid van de gemachtigde dienaangaande, het hem des te meer toekomt om in zijn beslissing te motiveren omtrent de aangehaalde elementen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met deze kritiek geheel voorbijgaat aan de volledige inhoud van de bestreden beslissing. Hierin is immers duidelijk te lezen dat de gemachtigde voor elk van de elementen aangehaald in de verblijfsaanvraag heeft gemotiveerd waarom deze niet als buitengewone omstandigheid konden worden weerhouden. De verzoekende partij beperkt zich ten onrechte tot het citeren van de conclusie van de gemachtigde. Zij kan dan niet worden bijgetreden in haar betoog dat zij geen kennis kon nemen van feitelijke overwegingen die aan grondslag liggen van de conclusie dat volgens de gemachtigde niet is aangetoond dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken die verantwoorden waarom de aanvraag om verblijfsmachtiging in België wordt ingediend. Tevens dient nog te worden opgemerkt dat indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, – quod non in casu, zoals duidelijk blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing – dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De aangehaalde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.5. Uit het betoog van verzoekende partij blijkt tevens dat zij de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel ook wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemde-

lingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In dit kader merkt de Raad op dat de vreemdeling de plicht heeft om in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. De bewijslast omtrent de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen vanuit het buitenland, rust dan ook op de aanvrager zelf.

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekende partij beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde oordeelde evenwel dat de door verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom zij haar aanvraag om verblijfsmachtiging niet kan indienen via de gewone, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is. Er wordt aldus geen standpunt ingenomen over de gegrondheid van de aanvraag.

3.6. Waar verzoekende partij stelt dat haar aanvraag diende te worden geanalyseerd in het licht van criterium 2.8.A van de instructie van 19 juli 2009, wijst de Raad erop dat deze instructie door de Raad van State werd vernietigd bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. Uit het betrokken arrest blijkt dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen; dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen; dat door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden; dat uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig een redenering opbouwen die vertrekt vanuit het standpunt dat zij voldoet aan een bepaald criterium voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19 juli 2009 om te komen tot de conclusie dat zij derhalve voldoet aan de buitengewone omstandigheden aangezien deze redenering net neerkomt op wat de Raad van State in hogervermeld arrest van 9 december 2009 sanctioneerde, namelijk de onwettige vrijstelling van de in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden zijn die niet toelaten om de aanvraag om verblijfsmachtiging in het land van herkomst in te dienen. Alleszins kan de Raad niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling wordt verleend van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie, noch aan de achterliggende filosofie ervan. Hieruit

kan geen rechtsmiddel worden geput om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923 ;RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.182 en 220.181; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

In de bestreden beslissing wordt dan ook correct gesteld: *“Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”*

In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat uit *“de statistieken van toekenning van verblijfsvergunning”*, beschikbaar op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken, blijkt dat de criteria voor regularisatie zoals beschreven in voormelde instructie nog steeds gelden voor wie er aan voldoet, merkt de Raad op dat een dergelijke stelling hoe dan ook geen afbreuk doet aan voorgaande vaststelling. De *“statistieken”* op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken maken geen wettelijke of reglementaire norm, noch een werkelijke rechtsbron uit. Zodoende vermag verzoekende partij hier geen middel uit te putten, gelet op het feit dat niet is aangetoond dat de aangevoerde schending een rechtsregel betreft. In zoverre verzoekende partij tevens aanvoert dat haar vertrouwen en verwachtingen opgewekt door deze *“statistieken”*, doorkruist worden, dient te worden opgemerkt dat het wettelijk kader voor een regularisatieaanvraag enkel artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omvat. Overigens heeft de Raad van State in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover het bestuur krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Het gegeven dat het bestuur zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskenning van de wet – hetgeen geïnsinueerd wordt in het verzoekschrift – vormt op zich geen reden om te oordelen dat de in casu bestreden beslissing niet op correcte gronden werd genomen.

Voorts moet worden benadrukt dat het vertrouwensbeginsel niet impliceert dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de staatssecretaris niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). De vernietiging houdt in dat de instructie van 19 juli 2009 met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan, zodat de verzoekende partij zich niet op deze instructie of enige praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken kan beroepen om tot een schending van het rechtszekerheidsbeginsel te besluiten (RvS 21 november 2012, nr. 221.439). Het is het bestuur niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Het wettelijkheidsbeginsel, dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers.

In zoverre de verzoekende partij zich nog beroept op de schending van het beginsel van non-discriminatie, omdat de gemachtigde dergelijke aanvragen willekeurig zou kunnen beoordelen, aangezien hij ten gevolge van het arrest van de Raad van State niet meer verplicht zou zijn om zijn beslissing te motiveren aan de hand van *“objectief meetbare elementen”*, gaat zij voorbij aan het feit dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 9 juli 2004, nr. 133.724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Indien een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in bepaalde gevallen ontvankelijk werd verklaard zonder dat was voldaan aan de door de wetgever gestelde vereiste dat

buitengewone omstandigheden dienden te worden aangetoond, dan impliceert dit niet dat het bestuur bij een volgende beslissing opnieuw de wet kan of moet miskennen.

3.7. Verzoekende partij wijst erop dat de gemachtigde rekening diende te houden met alle aangebrachte elementen. Zij stelt dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de aangehaalde *“elementen van integratie”* en het feit dat zij reeds vijf jaar en acht maanden in België verblijft. Verzoekende partij benadrukt dat zij haar *“wil van integratie”* en haar *“duurzame verankering”* wel degelijk heeft bewezen. Zij stelt dat zij hier *“perfect”* geïntegreerd is, dat zij zich op correcte en verstaanbare wijze in het Frans kan uitdrukken en dat zij hier een belangrijke vrienden- en kennissenkring heeft, die die haar apprecieert.

Zoals hierboven reeds uiteengezet in punt 3.4., heeft de gemachtigde met betrekking tot alle aangehaalde elementen gemotiveerd waarom deze niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Met betrekking tot de aangehaalde duur van haar verblijf in België en de verschillende elementen die betrekking hebben op haar integratie in België, met name haar kennis van de Franse taal (de lessen Frans die zij heeft gevolgd), haar sociale banden en haar duurzame verankering in België, stelt de gemachtigde het volgende: *“Het feit dat betrokkene sinds 29.04.2008 in België zou verblijven; zij de aandacht zou willen vestigen op haar poging tot een naadloze integratie in België; betrokkene zich bewust zou zijn van het feit dat haar integratie van de kennis van één van de nationale talen zou afhangen en zij daarom zou hebben besloten om Franse lessen te nemen en zij deze lessen eerst in een VZW ‘Lire et Ecrire’ zou hebben gevolgd en zij daarna in VZW ‘Active’ de lessen zou hebben gevolgd; betrokkene sociale banden en duurzame lokale verankering in België zou hebben en zij ter staving attestations de fréquentations, een attestation d’inscription dd. 30.03.2012, een attestation dd. 12.06.2012 en foto’s van zichzelf tijdens de Franse cursus en attestations van het Centre Public d’Action Sociale de Verviers voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.”*

Hieruit blijkt dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met al deze aangehaalde elementen. De gemachtigde stelt vast dat dergelijke elementen echter niet verantwoorden waarom de aanvraag om verblijfsmachtiging vanuit België wordt ingediend en dat deze elementen eventueel het onderzoek kunnen uitmaken van een onderzoek naar de gegrondheid van de aanvraag. Hieruit blijkt dat de gemachtigde aldus van oordeel is dat deze aangehaalde elementen behoren tot gegrondheid van de aanvraag en in de ontvankelijkheidsfase niet worden behandeld.

Verzoekende partij voert vervolgens aan dat de elementen van integratie door de gemachtigde ook kunnen worden aanvaard in de ontvankelijkheidsfase bij de beoordeling van het al dan niet aanwezig zijn van buitengewone omstandigheden. Zij betoogt nog dat het begrip *“buitengewone omstandigheden”* niet wettelijk wordt bepaald en dat dit begrip niet kan worden beperkt tot gevallen van *“overmacht”*.

De Raad benadrukt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd en dit volgens vaste rechtspraak van de Raad van State. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.). Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te verkrijgen, ernstige ziekte, ...

De Raad van State stelde verder *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag*

betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

Gelet op deze vaste rechtspraak van de Raad van State kon de gemachtigde dan ook op goede gronden oordelen dat de voorgelegde elementen van integratie, mede ten gevolge van de lange verblijfsduur in België, niet verantwoorden dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend, en dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek naar de gegrondheid van de aanvraag om verblijfsmachtiging. Deze beoordeling ligt geheel in de lijn van de bovenvermelde rechtspraak van de Raad van State. Verzoekende partij maakt met een herhaling van de elementen uit de aanvraag niet aannemelijk dat in haar specifieke geval het alsnog kennelijk onredelijk, onjuist of onzorgvuldig was om dit standpunt in te nemen of dat daar in haar geval anders over moet worden gedacht. Verzoekende partij zet niet concreet uiteen waarom haar integratie in België het haar onmogelijk maakt om tijdelijk terug te keren en haar verblijfsaanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Door louter het tegendeel te beweren, maar niet concreet aan te geven waarom deze elementen in haar geval wél moeten worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, doet verzoekende partij geen afbreuk aan voormelde motivering en toont zij niet aan dat de gemachtigde een andere invulling aan het begrip "*buitengewone omstandigheden*" zoals opgenomen in voormeld artikel 9bis heeft gegeven die strijdig is met de wijze waarop dit begrip dient te worden ingevuld.

3.8. De uiteenzetting van verzoekende partij laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een manifeste appreciatiefout aannemelijk gemaakt. Een schending van het "*voorzichtigheidsbeginsel*" wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is niet gegrond en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Er worden geen argumenten aangebracht tegen het bestreden bevel, zodat deze beslissing onverminderd overeind blijft.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES